ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ΄ 21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ 3

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ 'Εν 'Αθήναις τῇ 11 'Ιανουαρίου 1928

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣ. ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Αριθ. 2393]4092

Πρὸς τοὺς Σεβασμ. Ἱεράρχας
τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησ. τῆς Ἑλλάδος

Αἱ ἀθεϊστικαὶ καὶ ἀνατρεπτικαὶ ἰδέαι ποικιλοτρόπως, ὡς γνωστόν, διαδιδόμεναι ἐκλόνισαν τὰς πεποιθήσεις πολλῶν παρὰ τῷ λαῷ καὶ ἐδημιούργησαν κατάστασιν, ἂν μὴ ἐπικίνδυνον, ἀξίαν ὅμως πολλῆς προσοχῆς καὶ μερίμνης.

Εὐλόγως τούτου ἕνεκα τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ὑπὸ τὰς ἀντιξόους ταύτας κοινωνικὰς συνθήκας, εἰ καὶ συνεχῶς ἐργάζεται πρὸς ἠθικὴν ἀγωγὴν τοῦ Στρατοῦ, θεωρεῖ ἐν τούτοις σκόπιμον, ὡς ἀναφέρει τὸ ὑπ' ἀριθ. 90147 τῆς 3 Δ/βρίου π. ἔτ. πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἔγγραφον αὐτοῦ, καὶ τὴν διὰ θρησκευτικῶν διδασκαλιῶν ἀνύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τῶν ὁπλιτῶν καὶ τὴν πλήρη κατανόησιν τῆς ἀληθείας ὅτι, ὡς ὀρθότατα τονίζει τὸ Ὑπουργικὸν ἔγγραφον, «ὁ προορισμὸς τοῦ Στρατοῦ δὲν συνίσταται εἰς ἄλλο τι παρὰ μόνον εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν τριῶν ἐννοιῶν, Θρησκεία - Οἰκογένεια - Πατρίς». Πρὸς τοῦτο δὲ ἐπικαλεῖται τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἐπιλαμβανομένη τῆς παρεχομένης εὐκαιρίας ταύτης, ἵνα παράσχῃ τὸ ζῶν ὕδωρ τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰς διψώσας ψυχὰς τοῦ ὑπὸ τὰ ὅπλα εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ, παρακαλεῖ ὑμᾶς, ὅπως λαμβάνοντες ἐξαιρετικὸν καὶ θερμὸν ἐνδιαφέρον, συνεννοηθῆτε ἀμέσως μετὰ τῶν Διοικητῶν τῶν αὐτόθι Στρατιωτικῶν μονάδων, πρὸς οὓς ἐκοινοποιήθη ἤδη σχετικὴ διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, καὶ καθορίσητε θρησκευτικὸν κήρυγμα διὰ τοὺς ὁπλίτας ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἢ καὶ κατὰ δεκαπενθήμερον, ὅπερ ὑπὸ τὴν ὑμετέραν καθοδήγησιν καὶ ἐπίβλεψιν θὰ ἀναλάβωσιν ὁ παρὰ τῇ καθ' ὑμᾶς Ἱερ. Μητροπόλει ἱεροκήρυξ καὶ ἄλλοι κατάλληλοι κληρικοί, κατὰ τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν ὑμῶν.

Εὐνόητον εἶναι ὅτι ἡ ὑμετέρα Σεβασμιότης δὲν θὰ ἀφήσῃ ἀνεκμετάλλευτον τὴν παρεχομένην εὐκαιρίαν ὅπως διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τῶν εὐλογιῶν αὐτῆς στηρίξῃ ἐν τῇ πίστει καὶ εὐσεβείᾳ τὰ τὴν Πατρίδα ὑπηρετοῦντα τέκνα τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς, ἅτινα κακῶς τινες ἐθεώρησαν ὡς ἐκλελυμένα καὶ μὴ ἔχοντα ποιμένα, καὶ τούτου ἕνεκα ἐπεζήτησαν νὰ συλαγωγήσωσι διὰ τῆς ψευδοῦς διδασκαλίας καὶ κενῆς ἀπάτης τοῦ αἰῶνος τούτου.

Διὸ καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εὔχεται καὶ ἀπεκδέχεται σύντονον καὶ καρποφόρον τὴν ἐν προκειμένῳ ἐνέργειαν ὑμῶν.

† Ὁ 'Αθηνῶν *Χρυσόστομος* Πρόεδρος
† Ὁ Πατρῶν *'Αντώνιος*
† Ὁ Σύρου, Τήνου καὶ Ἄνδρου *'Αθανάσιος.*
† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος *Γερμανός.*
† Ὁ Δημητριάδος *Γερμανός.*
† Ὁ Θήρας *'Αγαθάγγελος.*
† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανοίας *'Αμβρόσιος.*

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΝ ΧΕΡΣΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ *

Κυλοῦν οἱ αἰῶνες, τὰ ἔτη σβύνουν ἐντὸς τῆς αἰωνιότητος καὶ μέσα εἰς τὸν ἴλιγγον τῶν κινήσεων τοῦ σύμπαντος ἵσταται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ θεῖόν του πνεῦμα ἐρευνητὴς τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς. Μόχθοι καὶ θυσίαι ἀναρίθμητοι ἐχρειάσθησαν ἵνα ἀνακαλύψῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν σταθερότητα τῶν φαινομένων τῆς φύσεως καὶ ἀναστηλώσῃ ἕνα μέρος τῶν νόμων καὶ διαπιστώσῃ τὴν κατ' αὐτοὺς ἐξέλιξιν καὶ πορείαν τῆς Δημιουργίας. Καὶ δὲν ηὔξησε κατὰ τοῦτο τὰς γνώσεις του ἁπλῶς, ἀλλὰ ρυθμίσας συμφώνως πρὸς αὐτὰς τὴν τεχνικήν του, ἐδημιούργησε μίαν ἀπὸ τὰς λάμψεις τοῦ πολιτισμοῦ του. Ὅσῳ καὶ ἂν τὸ σχέδιον τοῦ Δημιουργοῦ ἐν τῇ ἀναπτύξει καὶ τῇ πορείᾳ τοῦ κόσμου μένει ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος του, ἐν τούτοις ἡ προγνωστικὴ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὸ μέλλον ηὐξήθη καὶ ἐβεβαιώθη ἰσχυρότερον χάρις εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν φυσικῶν νόμων, χάρις εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀκριβείας εἰς τὸ μέρος τῆς μηχανικῆς λειτουργίας τοῦ παντός. Καὶ δὲν προβλέπει μόνον μετ' ἐκπλησσούσης ἀκριβείας τὰ μέλλοντα τῆς οὐρανίου μηχανικῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ καθ' ἡμέραν πεῖρα καὶ παρατήρησίς του συστηματοποιου-

*) Λόγος ἐκφωνηθεὶς τῇ 1 τοῦ ἔτους ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Λ. Βαθέως Σάμου

μένη τοῦ δίδει ὅπλα ὁσημέραι ἀσφαλεστέρας ἀντιμετωπίσεως τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους ἀνεγείρει τὸ περιβάλλον ἐνώπιόν του, καὶ τοῦ γεννᾷ τὸν θρίαμβον καὶ τὰς νίκας κατὰ τῶν τυφλῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ἕν ἐκ τῶν κεφαλαίων τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης του.

Καὶ ἐν ᾧ ὁ ἄνθρωπος ἀκαταπονήτως ἐργαζόμενος ἁπλώνει τὴν ἔρευνάν του μέσα εἰς τὴν φύσιν καὶ προβαίνει ἀπὸ κατακτήσεως εἰς κατάκτησιν εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ ἔξω κόσμου, μένει ἐν τούτοις ἀνίσχυρος ἐνώπιον τῆς ἱστορίας του ἐνώπιον τῶν πεπρωμένων τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τοῦ γένους του.

Ἡ πορεία τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος δὲν γίνεται κατὰ νόμους παρομοίους πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἔξω φύσεως. Τὰ γεγονότα τὰ ἱστορικὰ εἶναι μᾶλλον μοναδικὰ εἰς τὸ εἶδός των, δὲν ἐπαναλαμβάνονται σταθερῶς, ἀναγκαίως, μοιραίως. Ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχει ἐπανάληψις καὶ ταὐτότης συνθηκῶν, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουσι νόμοι, δὲν ὑπάρχει ἐπιστήμη μὲ τὴν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ ἐκεῖ, κατὰ συνέπειαν, δὲν ὑπάρχει πρόγνωσις τοῦ μέλλοντος. Ἐρευνᾶται βεβαίως καὶ ἡ ἱστορία τῶν λαῶν καὶ σχηματίζονται κρίσεις, ἀνευρίσκονται εἴδη νόμων, ἀλλ' οἱ νόμοι αὐτοὶ εἶναι γενικότητες ἐμφανιζόμεναι ὡς κύκλοι ἀόριστοι καὶ μάλιστα οὐχὶ ἀπολύτως ἐφαπτόμενοι, μᾶλλον ὡς ἐποχαὶ καὶ περίοδοι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Ἐντὸς τῶν περιόδων τούτων τὸ περιεχόμενον τῶν πράξεων καὶ τῶν γεγονότων τῶν διαδεχομένων γενεῶν παρουσιάζεται μὲ ποικιλίαν καὶ ἀπόχρωσιν τοιαύτην, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναστηλωθῶσι νόμοι σταθεροὶ ἐκ τῆς μελέτης τοῦ παρελθόντος, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐχρησίμευον ὡς ἡ ἀπόλυτος ἀσφάλεια περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ ὡς ἡ κλεὶς τῆς προγνώσεως τῆς μελλούσης πορείας τῆς ζωῆς καὶ ἑνὸς ἑκάστου καὶ τῆς ζωῆς τῶν ὁμάδων, τῶν ἐθνῶν, τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου. Διὰ ταῦτα μόνον προφῆται καὶ ὁραματισταὶ καὶ μεγάλοι ποιηταὶ ὡς ὄνειρα καὶ μεγάλα ἰδεώδη συλλαμβάνουσι τὸ μέλλον τῶν λαῶν ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ θεῖον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διὰ μέσου τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος ἐκχέεται εἰς ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ διαδηλοῦται καὶ ὡς πνοὴ φιλολογίας καὶ τέχνης, ὡς θρησκεία καὶ δύναμις ἠθική, καὶ ἀναλύουσιν οὗτοι εἰς δημοσίας διαταγὰς καὶ κανόνας τοῦ βίου τὰ ἰδανικὰ τῶν λαῶν γενόμενοι μεγάλοι παιδαγωγοὶ καὶ καθηγεμόνες τῆς ἀνθροπότητος τοσούτῳ μεγαλητέρας δόξης καὶ ἀφθάστου μεγαλείου, ὅσῳ τὰ διδάγματα αὐτῶν ἀνταποκρίνονται βαθύτερον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν καὶ ὅσῳ τελειότερον φέρουσι τὸ κῦρος τῆς αἰωνίας ἀξίας. Ἡ Ἱστορία ἐμφανίζεται μᾶλλον ὡς σύστημα ἀξιῶν, ὄχι ὡς σύστημα φυσικῶν νόμων Ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀποκαλύπτεται ὁ Θεὸς ὡς ὑπερτάτη ἠθικὴ ἀξία. Ὅσῳ δὲ βαθυτέρα ἡ πίστις τῶν λαῶν πρὸς τὸν Θεόν, ὡς τὸν Δημιουργὸν τοῦ κόσμου, ὡς τὴν Ἰδέαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐνατενίζουσα ἡ ἀνθρωπίνη συνείδησις αἰσθάνεται νὰ ἀναβλύζῃ ἀπείρως ἀπὸ μέσα της ὡς ἀκένωτος πηγὴ ἡ εὐγένειά της, τόσῳ χαράσσεται βαθύτερον ἡ ἔννοια τοῦ καθήκοντος, τόσῳ ἐνθρονίζεται ἀσφαλέστερον ὁ κόσμος τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Μόνον δὲ ἡ κυριαρχία τῆς ἠθικῆς φωνῆς εἰς τὸ στῆθος τοῦ ἀνθρώπου, αὐξάνει τὴν προσωπικότά του, ἐκχέει ἄφθονον, ὑψηλόν, ὡραῖον, ἀνώτερον τὸν πολιτισμόν του. Μόνον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἀτενίζει μετ' ἀσφαλείας τὸ μέλλον του ὁ ἄνθρωπος καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἰδανικῶν του. Ἡ διείσδυσις εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ μέλλοντος μόνον μὲ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἠθικοῦ νόμου εἰς τὰ στήθη μας ἀποβαίνει ἀκινδυνοτέρα, πλήρης χρηστῶν ἐλπίδων καὶ ἀμέτρων ἱκανοποιήσεων. Ὅταν ἡ ἐντιμότης, ἡ ἐργατικότης, ἡ ἀρετή, ἀναγράφωνται ὡς ἀνάγλυφα φωτεινὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἑνὸς ἀνθρώπου, ἑνὸς ἔθνους, τὸ μέλλον ἀναδιπλοῦται ὑποτεταγμένον ἐνώπιόν του, ἡ δημιουργική του δύναμις ἁπλοῦται ὡς ἠθικὸν μεγαλεῖον, ὡς εὐδαιμονία γενική.

Ὁ νέος χρόνος ὑψώνεται ἐνώπιόν μας σκοτεινός, ἀκαθόριστος, χαώδης. Τί μᾶς ἐπιφυλάσσει; Μυστήριον. Ὅλοι ζητοῦμεν τὴν ὑποταγήν του εἰς τὴν θέλησίν μας. Ἐπιθυμοῦμεν ὅλοι, καὶ μάλιστα ἐπιθυμοῦμεν φλογερῶς, νὰ ζήσωμεν μεγάλοι, δυνατοί, ὡραῖοι, θρισμβευτικοί, εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς. Ὄχι διὰ τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐπιστήμης τόσον, ὅσον μὲ τὴν πίστιν εἰς τὰς δυνάμεις μας, μὲ τὴν ὁρμὴν τῆς ζωῆς ποὺ ἐμφωλεύει εἰς τὰ βάθη μας, μὲ τοὺς ἀγῶνας, μὲ τὴν προσπάθειαν τὴν ἀδιάλειπτον, μὲ τὸ πνεῦμα τῆς συνέσεως καὶ τῆς περισυλλογῆς ὑπερπηδῶμεν τὰ ἀντίξοα τοῦ χρόνου.

Ὁ Θεὸς κατέχει τὸν χρόνον ἐν τῇ χειρί του, τὰ πάντα εἶναι ὑποτεταγμένα εἰς τὸ ὄνομά Του. Ἡμεῖς εἴμεθα ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν τὸν ἀνακαλύπτομεν μόνον εἰς τὸ σχέδιον τῆς Δημιουργίας, ἀλλὰ τὸν αἰσθανόμεθα εἰς τὸ βάθος τῆς συνειδήσεώς μας. Κάθε εὐγενὴς παλμὸς τῆς καρδίας μας εἶναι ἡ φωνή του. Ὁ ἠθικὸς νόμος τῆς συνειδήσεώς μας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπαυγάζει ἡ ἐλευθερία μας, εἶναι ὁ λόγος του. Ὁ ἔρως πρὸς τὴν ἀλήθειαν, οἱ ἀγῶνες πρὸς ἐπικράτησιν ἑκάστοτε τῆς ἀνωτέρας δικαιοσύνης καὶ ἠθικῆς, εἶναι ἡ αἰωνία διαταγή του. Ὅ,τι

δήποτε ἡ ἀνωτέρα μας πνοὴ δημιουργεῖ, τοῦτο φέρει χαρακτῆρα αἰωνιότητος.

Οὕτως ἐμφανίζεται ὁ χρόνος ἐνώπιόν μας. Καμμία συμφορά, οὔτε θάνατος, οὔτε ἄλλο δυστύχημα δύναται νὰ ἔχῃ ἐπίδρασιν ἀποκαρδιωτικὴν εἰς τὴν ζωήν μας. Θραύονται ὅλα τὰ ἀντίξοα ἐνώπιον τῆς αἰωνιότητος, τὴν ὁποίαν φέρω μέσα μου καὶ τὴν ὁποίαν ἐκχέω εἰς μεγαλουργήματα, εἰς θυσίας καὶ πράξεις αὐταπαρνήσεως ἀφθάστου μεγαλείου. Ἡ γενναιοφροσύνη εἰς τὴν σκέψιν, εἰς τὸν παλμόν, εἰς τὴν πρᾶξιν εἶναι αἰωνιότης. Πνίγομαι διὰ μίαν εὐγενῆ ἰδέαν, σβύνω διὰ μίαν κοινὴν ὑπόθεσιν, θανατοῦμαι διὰ τὴν σωτηρίαν ἑνὸς λαοῦ, ἑνὸς ἔθνους, τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης. Ἀπὸ τοιούτων ἀπόψεων κατὰ τὴν κυριαρχοῦσαν πρόθεσίν μου παραμερίζω τὸν χρόνον, εἶμαι αἰωνιότης καὶ ὡς συνείδησις ὑποκειμενική, εἶμαι αἰωνιότης καὶ ὡς συνείδησις ἀντικειμενική. Εἶμαι ὁμοίωμα Θεοῦ, διότι οὐδεὶς τὴν εὐγενῆ πρᾶξίν μου αὐτὴν δύναται νὰ καταλύσῃ. Ἵσταται αἰωνία εἰς τὴν συνείδησιν τῶν γενεῶν εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Οὕτω, χριστιανοὶ ἀδελφοί, ἐὰν δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ὑποτάξωμεν τὸν χρόνον βιολογικῶς, τὸν αἰχμαλωτίζομεν ἠθικῶς. Ὅσῳ περισσότερον δυνατοί, γεμάτοι μὲ πίστιν εἰς ὑψηλὰ ἰδανικά, ὅσῳ περισσότερον ἀκατάβλητοι εἰς τοὺς ἀγῶνας, ὅσῳ περισσότερον πρόθυμοι εἰς τὴν θυσίαν χάριν τοῦ θριάμβου ὑποθέσεων κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, τόσῳ ἀσφαλέστερον ὁ χρόνος μᾶς ἀποφέρει τὴν εὐδαιμονίαν, μᾶς πληροῖ βαθυτέρων ἱκανοποιήσεων.

Τοῦτο τὸ μέγα πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀναλύεται εἰς τὴν ζωὴν ὡς πίστις καὶ ἐργασία σύντονος, ὡς προσπάθεια, ὡς εὐγενὴς ἀγών, ὡς ἀγάπη, ὡς θυσία, ὡς βαθεῖα ἀλληλεγγύη, ὡς πατρίς, ὡς πόθος πανανθρώπινος, τοῦτο τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον τὸ αἰσθανόμεθα εἰς τὸ στῆθός μας ὡς μυστικὴν ἕνωσιν πρὸς τὸν Θεὸν εὔχομαι ὁλοψύχως νὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἰσχυρὸν εἰς τὰς καρδίας ὅλων καὶ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων, καὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν καί, τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ἀρχομένων, καὶ ἐντὸς τοῦ Γένους ἡμῶν καὶ ἐκτὸς εἰς τὰςκαρδίας τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, διότι ἀσφαλῶς οὕτω καὶ τὸ νέον ἔτος καὶ τὸ μέλλον τῶν λαῶν θὰ διανοιγῇ πλῆρες ἐλπίδων σκορπίζον τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ φόβου τὰ συνέχοντα καὶ πάλιν μετὰ τὸν μέγαν πόλεμον τὴν καρδίαν τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης, καὶ ἀποφέρον ὡς δῶρα πνευματικὰ τὴν ἁρμονίαν τῶν Ἐθνῶν τὴν περιμάχητον Εἰρήνην, τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον·

† Ὁ Σάμου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Η ΜΟΝΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ θαῦμα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἐὰν προσέξωμεν εἰς τὴν ἱστολογικὴν κατασκευὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ, θὰ ἔπρεπε βεβαίως νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς θαῦμα τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ὀφθαλμοὶ θὰ ἐνεφανίζοντο τοποθετημένοι κεχωρισμένως ἀπὸ τοῦ σώματος ἐν ἰδιαιτέρῳ σακκιδίῳ, ὁπότε οἱ γονεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς τοποθετήσουν οἱ ἴδιοι εἰς τὰ ἐν τῷ προσώπῳ κάτω τῶν ὀφρύων λακκίδια. Φαντάζεταί τις πόσαι ἀναρίθμητοι καὶ δυσκολώταται προσαρμογαὶ θὰ ἀπητοῦντο διὰ νὰ καταστῇ ἐφικτὴ ἡ ὅρασις. Καὶ εἶνε φανερόν, ὅτι ἡ ἐπίτευξις τοῦ ἀποτελέσματος τούτου θὰ καθίστατο ἀδύνατος ἄνευ τῆς συμμετοχῆς νοῦ κατὰ σχέδιον λογιζομένου καὶ ἐπινοοῦντος.

Ἀλλὰ τίνι λοιπὸν τρόπῳ ἀναπτύσσονται φυσιολογικῶς οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ τὴν ἐμβρυακὴν περίοδον τῆς ζωῆς τοῦ νεογνοῦ; Ἡ καθημερινὴ πεῖρα μαρτυρεῖ ὅτι τὰ βρέφη ἐν γένει γεννῶνται μετὰ φυσιολικῶς τοποθετημένων ὀργάνων ὁράσεως. Ἔπειτα, ὁποιαδήποτε κἂν εἶνε ἡ σχέσις ἡμῶν πρὸς τὸν κόσμον τῶν λοιπῶν μαστοφόρων ζώων, τῶν ἐχόντων ὀξύτατον ὄργανον ὁράσεως, κατ' οὐδένα τρόπον δυνάμεθα νὰ παραγνωρίσωμεν τὴν καταπληκτικῶς θαυμαστὴν κατασκευὴν τοῦ ἰδικοῦ μας ὀφθαλμοῦ, ὑφ' οἵαν τὸν κατέχομεν σήμερον. Κἂν ἔτι ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ φυσιολογικῶς εἶνε τοποθετημένος ἐν τῷ ὀφθαλμικῷ κόγχῳ, ἔχει δηλαδὴ ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἔξω καὶ οὐχὶ πρὸς τὰ ἔσω τὸν κερατοειδῆ, μόνον τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὅλην κατασκευὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Διότι διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ πρᾶξις τῆς ὁράσεως, οὐ μόνον εἶνε ἀπαραίτητον ὅπως τὸ ὀπτικὸν νεῦρον εἶνε συνδεδεμένον προσηκόντως μὲ τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλ' εἶνε καὶ λίαν σπουδαῖον ὅπως ἕκαστος ὀφθαλμὸς εἶνε ἐφωδιασμένος α) διὰ δύο οὐσιῶν πληρουσῶν τὴν κοιλότητα τοῦ βολβοῦ, ἤτοι τοῦ ὑδατώδους ὑγροῦ, διαφανοῦς καὶ εὑρισκομένου ἔμπροσθεν τοῦ φακοῦ, καὶ τοῦ ὑαλώδους σώματος, ἤτοι τῆς διαφανοῦς κερατοειδοῦς δίκην ὑάλου οὐσίας· β) δι' ἓξ μυῶν (ἤτοι τεσσάρων εὐθέων καὶ δύο πλαγίων)· γ) διὰ δέκα διαφόρων στιβάδων ἁρμονικῶς λειτουργουσῶν μετὰ τῶν λεπτοτάτων ἰνῶν τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου κατὰ τὴν ἀντίληψιν, οἰκείωσιν καὶ μετάδοσιν τῶν πολυποικίλων, καὶ δὴ καὶ τῶν ἀσημαντοτάτων κραδασμῶν τοῦ αἰθέρος. Ἵνα δὲ γείνῃ καλὴ προσαρμογὴ τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων χρησιμεύει ὁ φακός, ὅστις κυρτούμενος ἢ ἐπιπεδούμενος διακανονίζει τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας διὰ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ	5	Κυρ. ΙΣΤ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΛΓ'	Α'	α'
	12	Κυρ. ΙΖ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΛΔ'	Β'	β'
	19	Κυρ. Ἀπόκρεω	Κυρ. Ἀπόκρεω	Γ'	γ'
	26	Κυρ. Τυροφάγου	Κυρ. Τυροφάγου	Δ'	δ'

τὴν φυσιολογικὴν ἀντίληψιν τῶν ἀντικειμένων. Τοῦ ὅλου δ' ὀφθαλμοῦ ἡ ἐξωτερικὴ στιβάς, ἤτοι ὁ σκληρὸς καὶ ὁ κερατοειδής, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν ἰνώδη χιτῶνα, περιβάλλει πανταχόθεν αὐτὸν ὡς εὐρύτερος πάντων τῶν περιεχόντων ἕκαστον ὀφθαλμὸν χιτώνων.

Παρὰ τὴν θαυμασίαν ὅμως ταύτην κατασκευὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ μηχανισμός του οὗτος, καθ' ἑαυτόν, ἐλάχιστα ἐξηγεῖ ἡμῖν τὸ μυστήριον τῆς ὁράσεως. Δυνάμεθα τ.χ. νὰ ἐννοήσωμεν πῶς κατὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ χρώματος, φέρ' εἰπεῖν, τοῦ ῥόδου, τὰ κύματα τοῦ αἰθέρος διέρχονται διὰ τῶν τρυφερῶν διαφανῶν μέσων τοῦ ὀφθαλμοῦ χωρὶς νὰ τὰ βλάψωσιν ἐνῷ προσκρούουσιν εἰς τὴν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα τοῦ ὀφθαλμοῦ μετ' ἀπιστεύτου καὶ μόλις παραστατῆς δυνάμεως καὶ ταχύτητος;

Ἀλλ' ἐπὶ πλέον, ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς θαυμαστῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κατασκευῆς, δέον νὰ μὴ λησμονῶμεν καὶ τοῦτο, ὅτι δῆλα δὴ τὸ ὄργανον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶνε πανταχοῦ τῆς αὐτῆς κατασκευῆς, εἶχον καὶ ἔχουν δισεκατομμύρια ἀνθρώπων. Αἱ ἐξαιρέσεις τῶν τυφλῶν εἶνε συγκριτικῶς ἀσήμαντοι καὶ δύνανται νὰ ἀναφέρωνται μόνον ὅταν ὁ λόγος πρόκειται οὐχὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως Ὑψίστου Ὄντος, ἀλλὰ περὶ τοῦ χαρακτῆρος Αὐτοῦ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον. Ὀφείλομεν νὰ ἐνθυμώμεθα καὶ ὅτι τὸ ἡμέτερον ὄργανον ὁράσεως εἶνε ἁπλῶς μόριόν τι τοῦ θαυμαστοῦ, τὸ ὁποῖον παρατηροῦμεν ἐν μόνῃ τῇ φυσιολογικῇ τοῦ ἀνθρώπου σφαίρᾳ. Διότι, τῇ ἀληθείᾳ, ὁπουδήποτε κἂν ἐρευνήσωμεν καὶ σπουδάσωμεν τὴν φύσιν, ὁποιαδήποτε εἴδη τῆς φυτικῆς καὶ τῆς ζωϊκῆς ζωῆς κἂν ἠθέλομεν λάβει ὑπ' ὄψιν, πανταχοῦ συναντῶμεν ἐκπληκτικῶς θαυμαστὴν κατασκευὴν ὀργανισμῶν, βαθμηδὸν πολυπλοκωτέραν καθισταμένην ἐφ' ὅσον ἀναβαίνομεν τὴν κλίμακα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου. Καὶ διὰ νὰ σχηματίσωμεν ἔστω καὶ τὴν ἀτελεστέραν παράστασιν περὶ τῆς καταπληκτικῆς κατασκευῆς τοῦ τε ἡμετέρου ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ ὅλου περὶ ἡμᾶς κόσμου, ὀφείλομεν νὰ ἀποδυθῶμεν εἰς τὰς μᾶλλον ἐπιμελεῖς ἐρεύνας καὶ μελέτας εἰς τοὺς κόλπους τῆς φύσεως κατὰ πᾶσαν κατεύθυνσιν.

Αὐτὴ εἶνε ἡ μοναδικὴ μέθοδος τῆς κατανοήσεως τοῦ κόσμου.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ν)βρίου 1927

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων

Δ)σις Γ'. Τμῆμα Α.

Ἀριθ. Πρωτ. 45849. **Ἀριθμ. γνωμοδ. 100**

Ὁ παρὰ τῇ Διευθύνσει Θρησκευμάτων Νομικὸς Σύμβουλος

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θρησκευμάτων

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δι' οὗ ἐρωτᾶται ἐὰν ἡ τελευταία παράγραφος τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 6 Νοεμβρίου 1926 Ν. Δ., καθ' ἣν οἱ ἔχοντες ἀνώτερα προσόντα ἐκπαιδεύσεως ὑποψήφιοι ἐφημέριοι ἀποκλείουσι δικαιωματικῶς τοὺς ἔχοντας κατώτερα, ἰσχύει μόνον διὰ τὰς δύο περιπτώσεις τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου Διατάγματος ἢ δι' ἁπάσας τὰς περιπτώσεις γενικῶς περὶ προσόντων ἐφημερίων, ἐάν, δηλονότι, ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ 17 Δ)βρίου 1923. Ν Δ. περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν τὰ ἑπόμενα:

Κινοῦν αἴτιον, δι' ὃ ἐθεσπίσθη ἡ διάταξις τοῦ ἀπὸ 6 Ν)βρίου 1926 Ν Δ. ὑπῆρξε κυρίως ἡ ἔλλειψις ἐπαρκῶς μεμορφωμένων προσώπων διὰ τὸ ἐφημεριακὸν ἀξίωμα, ἐφ' ὅσον οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 66 καὶ ἑπόμενα ἐφημέριοι καὶ ἰδίᾳ οἱ τοῦ ἐδαφίου 3 αὐτοῦ δὲν ἀπεδέχοντο τὸν ἐν χωρίοις διορισμὸν αὐτῶν. Ἐκ τούτου καὶ αἱ μεμετρημέναι καὶ ὅλως ἐπιεικεῖς περὶ προσόντων ἀξιώσεις τοῦ Ν. Δ. τῆς 6 Ν)βρίου, καθ' ἃς εἰς χωρία ἐλάσσονος πληθυσμοῦ τῶν 1000 κατοίκων διορίζονται οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Ἑλλην. Σχολείου καὶ κατ' ἐλάχιστόν που τὸ ὅμοιον ἑξαταξίου Δημοτικοῦ Σχολείου, ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν παρουσιάζονται ὑποψήφιοι ἀνώτερα ἔχοντες προσόντα. Αἱ περὶ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἐχόντων ἥσσονα προσόντα διατάξεις περιελήφθησαν δὶς ἐν τῷ Ν. τούτῳ Διατάγματι τῆς 6 Ν)βρίου 1926. Τὸ μὲν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 φέροντι «ἐφ' ὅσον δὲν παρουσιάζονται ὑποψήφιοι ἔχοντες ἀνώτερα προσόντα», ὅπερ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι οἱ ὑποψήφιοι τῶν ἐδαφίων τοῦ ἄρθρ. 66 τοῦ Ν. Δ. τῆς 17-12-23 προτιμῶνται τῶν τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ Ν. τῆς 6 Ν)βρίου, τὸ δὲ ἐν τῷ τελευταίῳ ἐδαφίῳ τοῦ αὐτοῦ, καθ' ὃ οἱ ἔχοντες ἀνώτερα προσόντα ἐκπαιδεύσεως ἀποκλείουσι τοὺς ἔχοντας κατώτερα. Τοιούτους δ' ἐννοεῖ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀποφοίτους τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων ὡς πρὸς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ἑξαταξίων δημοτικῶν τοιούτων.

Συνεπῶς ἡ διάταξις τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ Ν. Διατάγματος ἐντοπιστέα τυγχάνει ἐν τῷ πλαισίῳ αὐτοῦ καὶ μόνον, ὡς ὅλως εἰδικὴ καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἔχῃ γενικὴν ἐπέκτασιν ὡς πρὸς τὰ προσόντα τοῦ περὶ ἐφημερίων Ν. Δ. τῆς 17—12—23, κἂν οὗτοι

κατέρχονται εἰς ἐκλογὰς ἐν χωρίοις 1000 κατοίκων, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον, τὸ περὶ τούτων Ν. Δ. λεπτομερῶς κανονίζον τὰ περὶ προσόντων τῶν ἐφημερίων ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ, ἔνθα πρόκειται νὰ διορισθῶσιν ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ περιπτώσει δίδει τὴν προτίμησιν εἰς τὸν μείζονα ἔχοντα τὰ προσόντα. Καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ ἐν τῷ τελευταίῳ ἐδαφίῳ τοῦ ἄρθρου 69, προκειμένου δῆλον περὶ ἰσοψηφίας. Οὕτως, ἐὰν συμβῇ, ὥς τε νὰ διενεργῆται ἐκλογὴ διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐδαφ. 2 τοῦ ἄρθρ. 66, διὰ πόλιν δῆλον ἔχουσαν πληθυσμὸν ἄνω τῶν 3,000 κατοίκων καὶ προσέλθωσιν ὑποψήφιοι ἔχοντες οἱ μὲν τὰ προσόντα τοῦ ἐδαφ. τούτου, οἱ δ' ἔχοντες τὰ τοῦ ἐδαφίου 1, ἀνώτερα δῆλον, ἡ ἁρμοδία ἀρχὴ ὑποχρεοῦται ν' ἀνακηρύξῃ ἀμφοτέρους ὑποψηφίους, κἂν δὲ ἤθελε πλειοψηφήσῃ κατὰ τὴν ἐκλογὴν ὁ ἐλάσσονα ἔχων τὰ προσόντα, νόμιμος τυγχάνει ἡ ἐκλογή του, τοῦ μείζονα προσόντα ἔχοντος τοῦ προτιμηθησομένου ἐν ἰσοψηφίᾳ καὶ μόνον. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ γράμμα τοῦ Ν. Δ. τῆς 6 Ν)βρίου περιλαμβάνεται τοιοῦτος ἔχων τὰ προσόντα τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν. Δ. τῆς 17—12—23. ἤτοι μείζονα, ἀσφαλῶς θὰ προτιμηθῇ ὁ τελευταῖος.

Ἔχομεν ὅθεν τὴν γνώμην, ὅτι αἱ περὶ προσόντων καὶ προτιμήσεως τῶν ὑποψηφίων διατάξεις τοῦ Ν. Δ. τῆς 6 Ν)βρίου 1926 περιορίζονται αὐστηρῶς εἰς τὸ πλαίσιον αὐτοῦ, μὴ δυνάμενοι ἐπ' οὐδενὶ νὰ ἐπεκταθῶσιν ἐπὶ τοῦ Ν. Δ. τῆς 17 Δεκεμβρίου 1923.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
Χρ. Στεφανόπουλος

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τίς ὁ Ἀρσένιος Κότεα;

Πρό τινων ἡμερῶν ἐνεφανίσθη εἰς τὰς Ἀθήνας ρωμοῦνός τις κομμουνιστὴς Πανάϊτ Ἰστράτι, προερχόμενος ἐκ Ρωσσίας, ὅστις ἵνα ἐξαπατήσῃ τοὺς ἕλληνας ἰσχυρίσθη ὅτι κατάγεται καὶ ἐξ Ἑλλήνων. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ πράττει ἀπὸ διετίας καὶ πλέον ἕτερος ρωμοῦνος πλάνος, ὁ μοναχὸς Ἀρσένιος Κότεα, ὅστις μετασχηματίσας τὸ ἐπίθετόν του εἰς **Κοτέας**, *πρὸς παραπλάνησιν τῶν ἁπλοϊκῶν, ἰσχυρίσθη ὅτι κατάγεται ἐκ Γυθείου. Ὁ Πανάϊτ Ἰστράτι ἐνεφανίσθη ὡς ἑλληνορωμοῦνος, ἐνῷ πράγματι εἶναι γαλλορωμοῦνος, ἀλλ' ὁ Ἀρσένιος Κότεα ἰσχυρίσθη ὅτι εἶναι ἀκραιφνὴς Ἕλλην, καταγόμενος ἐκ Γυθείου! Ὁ τελευταῖος λίβελλός του μάλιστα κατὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, εἴς τινα ἐφημερίδα, παρουσιάζεται ὡς ἀποστελλόμενος ἐκ Γυθείου, ἐνῷ ὁ Κότεα, παραμένει ἐν Ἀθήναις κρυπτόμενος. ἀναζητούμενος δὲ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, συνεπείᾳ ἐντάλματος συλλήψεως.*

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν δημοσιεύσασα ἤδη πληροφορίας ἐξ Ἁγίου Ὄρους περὶ τῆς ρουμανικῆς καταγωγῆς τοῦ Κότεα ἔλαβε καὶ ἐκ Ρουμανίας τὰς ἑξῆς περὶ αὐτοῦ ἐπισήμους πληροφορίας:

Ὁ Ἀρσένιος Κότεα (Cotea) *κατάγεται ἐκ Μολδαβίας. Τὸ ἐπίθετόν τουὑπενθυμίζει τὴνλέξιν* Coc'eu, *δι' ἧς ἐν Μολδαβίᾳ ὀνομάζουσι τὰ βραχύποδα κυνάρια. Ἐγεννήθη ἐν τῷ χωρίῳ Βαρσατούρα τοῦ Νομοῦ Πούτνα πλησίον τοῦ Φωξανίου. Ἐν τῇ γενετείρᾳ του ἔχει ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, καλῶς ἐγκατεστημένους. Ἐπίσης ἔχει ἀδελφὸν καθηγητὴν τῆς Γεωπονικῆς Σχολῆς Φωξανίου. Ὁ Κότεα ἐσπούδασεν ἐν Διδασκαλείῳ, μὴ περατώσας τὰς σπουδάς του. Ἐχρημάτισε Δημοδιδάσκαλος εἰς διάφορα χωρία τοῦ Νομοῦ Πούτνα. Διὰ κληρονομικοὺς λόγους εὑρίσκεται εἰς διάστασιν πρὸς τοὺς ἀδελφούς του.*

Ἐκ Ρουμανίας τὸ πρῶτον ἀνεχώρησεν ἐν ἔτει 1904, μεταβὰς εἰς Ἅγιον Ὄρος. Ὁ τότε Δικαῖος τῆς ρουμανικῆς Σκήτης τοῦ Προδρόμου προσεπάθησεν ἵνα πείσῃ αὐτὸν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Ρουμανίαν, ἀλλ' ὁ Κότεα μετέβη καὶ ἐμόνασεν εἰς τὴν λεγομένην «Προβάταν». Τῷ 1924 ἀνεφάνη εἰς Ρουμανίαν ὑπέρμαχος τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, εἰς δὲ τὸ Ἰάσιον ἐξέδωκε βιβλίον ρουμανιστί, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Τὰ κέντρα τῆς ἁγ. ἡμῶν Χριστ. Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἀλλ' ἡ Ἀστυνομία Ἰασίου κατασχοῦσα τ' ἀντίτυπα τοῦ ὑβριστικοῦ ἐκείνου βιβλίου ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς φυλακὰς τὸν συγγραφέα, ὅν, δυστυχῶς, καὶ ἐκακοποίησε διὰ μαστιγώσεως. Τέλος δὲ ἐξωρίσθη ὁ Ἀρσένιος Κότεα ἐκ Ρουμανίας, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτήν.

Δὲν δύναται δὲ νὰ ἐπανέλθῃ οὔτε εἰς ἅγιον Ὄρος, διότι δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος διεγράφη τοῦ καταλόγου τῶν Ἁγιορειτῶν μοναχῶν, τὸ δὲ ἀνωτέρω βιβλίον του, μεταφρασθὲν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκ τῆς ρουμανικῆς, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ὡς κακόδοξον.

Τὸ «Βιβλίον προσευχῶν».

Περίεργος, πράγματι, εἶνε ἡ τελευταία περιπέτεια τοῦ «Βιβλίου προσευχῶν» τῆς Ἀγγλίας (Prayer Book). *Μεταρρυθμισθὲν μετ' ἐπαλλήλας συνεδρίας τοῦ σώματος τῶν ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων, ἐγκριθὲν ἐν τῇ νέᾳ του μορφῇ ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν λόρδων, ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν κοινοτήτων καθ' ἣν στιγμὴν οὐδεὶς ὑπώπτευε τοῦτο. Ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρξε κεραυνοβόλος· οἱ καταψηφίσαντες ἐφοβήθησαν τὴν ἐπικίνδυνον δῆθεν ἐνίσχυσιν τοῦ ἱερατείου ἐκ τῆς παραδοχῆς τοῦ ἱερέως ὡς θύτου. Δὲν ἔγεινε λοιπὸν δεκτὸν ὡς νόμος τοῦ κράτους τὸ μετερρυθμισμένον «Βιβλίον προσευχῶν». Ἀλλ' ὅπως καὶ θὰ ἔπρεπέ τις νὰ ἀναμένῃ τὸ σπουδαῖον τοῦτο γεγονὸς ἔγεινεν ἤδη ἐγκῦμον σπουδαιστέρων ἐκπλήξεων. Διότι ἀμέσως ἤρξατο νὰ γίνεται εὐρύτατος λόγος περὶ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ.*

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθεν εἰς τὰς τακτικὰς αὐτῆς συνεδρίας Τετάρτην Πέμπτην, καὶ Παρασκευήν, τὴν παρελθοῦσαν καὶ τὴν παροῦσαν ἑβδομάδα.

—Δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐν Σύρῳ Ὀρφανοτροφείου τῆς Περιθάλψεως Ἐγγὺς Ἀνατολῆς κ. G. Wiht πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σύρου ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου 1928 ἐξέφρασε τὰς ἀπείρους του

εὐχαριστίας διὰ τὴν μέριμναν ἣν εἶχε νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον τόσον τὸν τακτικὸν ἱερέα Εὐάγγελον Κοιταρᾶτον, ὅσον καὶ τὸν οἰκονόμον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως Γεώργιον Ρενιέρην διὰ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ὀρφανῶν καὶ τὴν μετάδοσιν τῆς θείας Κοινωνίας. Νὰ εἶσθε βέβαιος, προσθέτει ὁ γράφων, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον ἀμφοτέρων τῶν ἱερέων καὶ αἱ νουθεσίαι των πρὸς τὰ ὀρφανά μας τὰ μέγιστα συνετέλεσαν εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ ἠθικοῦ των καὶ τὴν τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ των αἰσθήματος.

—Ὑπεβλήθη τῇ Ἱ. Σ. ὑπόμνημα τοῦ ἐν Καλάμαις Συνδέσμου τῶν Ἱεροψαλτῶν «Κοσμᾶς ὁ Μελωδὸς» παρακαλοῦντος δι' αὐτοῦ ὅπως ἐν τῷ τροποποιηθησομένῳ ἐνοριακῷ Νόμῳ ληφθῇ πρόνοια περὶ αὐτῶν. Ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως ἐν καιρῷ ληφθῇ ἡ δέουσα περὶ αὐτῶν πρόνοια.

—Ἐχορηγήθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ὕδρας καὶ Σπετσῶν δεκαπενθήμερος δι' Ἀθήνας ἄδεια.

—Ἐνεργηθείσης ἐκλογῆς ἐν ταῖς γυναικείαις Ἱεραῖς Μοναῖς Ἁγίας Εὐφημίας καὶ Ἁγίων Θεοδώρων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, ἐξελέγησαν εἰς μὲν τὴν πρώτην Ἡγουμένη μὲν ἡ μοναχὴ Σεβαστιανὴ Γαρέη, συμβοῦλοι δὲ αἱ μοναχαὶ Ἀνθία Τόμπρα καὶ Θεονύμφη Κόντη· εἰς δὲ τὴν δευτέραν Ἡγουμένη μὲν ἡ μοναχὴ Ἀθανασία Παυλάτου, σύμβουλοι δὲ αἱ μοναχαὶ Σεβαστιανὴ Πηγὴ καὶ Χαριτίνη Μακρῆ.

—Τὸ ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 101 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς τριμήνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας καὶ τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος τοῦ οἰκονόμου, εἰς τὸν Ἱερέα Στυλιανὸν Σαραντόπουλον, ἐφημέριον Πύλου. Ἐπίσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 102 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς τριμήνου ἀργίας ἀπὸ πάσης Ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων εἰς τὸν ἐφημέριον Πελεκανάδων, τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως, Παῦλον Οἰκονομόπουλον Ὁμοίως τὸ αὐτὸ Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 103 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῶν 2 ἐτῶν καὶ δέκα μηνῶν σωματικοῦ περιορισμοῦ ἐντὸς τῆς κατὰ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Παροναξίας Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἰς τὸν μοναχὸν Στέφανον Νικητόπουλον, ἀδελφὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βελανιδιᾶς. Τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 104 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς τριακονθημέρου ἀργίας μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων εἰς τὸν Ἱερέα Ἠλίαν Βασιλόπουλον ἐφημέριον Πύλου, τῆς αὐτῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2406 ἀποφάσεως αὐτῆς ἐνέκρινε τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ Ἰωάννου Παπαδοπούλου διὰ τὸ χωρίον «Ἅγιος Παντελεήμων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας. Ὡσαύτως διὰ τῆς ὑπ' ἀρ θ. 2407 ἀποφάσεως αὐτῆς ἐνέκρινε τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ Σπυρίδωνος Χρυσανθοπούλου διὰ τὸ χωρίον «Βελλᾶς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας.

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀφορμὴν λαμβάνουσα ἐκ τῶν ἑκάστοτε δημοσιευμάτων λαθροβίων τινῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, διὰ τῶν ὁποίων δημοσιευμάτων, καθάπτονται τῆς ὑπολήψεως ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων κληρικῶν, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2467 ἐγγράφου αὐτῆς ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν, ὅπως λάβῃ τὴν κατὰ τῶν εἰρημένων φύλλων δέουσαν μέριμναν, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἣν ἔχουσιν ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς τοῦ λαοῦ συνειδήσεως καὶ δὴ τοῦ ἁπλοϊκοῦ.

—Διεβιβάσθη τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Θρησκευμάτων πρότασις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀκαρνανίας, περὶ ἀποσπάσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Μυρτιᾶς» ἀπὸ τῆς τοῦ Παντοκράτορος, καὶ ἀναγνωρίσεως τῆς πρώτης ὡς ἀνεξαρτήτου καὶ αὐτοτελοῦς.

—Ἀπερρίφθη ἡ ὑποβληθεῖσα τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ αἴτησις τοῦ Ἱερέως Κωνσταντίνου Χατζῆ, ἐφημερίου Νεοχωρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, περὶ ἑξαμήνου ἀδείας ἀπουσίας δι' Ἀμερικήν, ὡς ἀπαραιτήτου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Ἀλεξάνδρου.

—Διεβιβάσθη τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Θρησκευμάτων πρότασις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἠλείας περὶ ἀναγνωρίσεως ὡς γυναικείας καὶ αὐτοτελοῦς Μονῆς τῆς παρὰ τὸ χωρίον Λόπεσι τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Ἠλείας Ἱερᾶς Μονῆς «Ἄνω Δίβρης».

—Ἐπετράπη ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ Γεωργίου Ν. Σερπάνου διὰ τὸ χωρίον Ἅγιος Βασίλειος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας.

—Τὸ Ἐνοριακὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» Ἀθηνῶν κατὰ τὰς παρελθούσας ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ νέου ἔτους διένειμε χρηματικὰ βοηθήματα εἰς πτωχοὺς δρχ. 14.050. Ὡσαύτως κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγένων διένειμεν ὑπὲρ τοὺς 80 ἄρτους, «Χριστόψωμα» κατὰ δὲ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους γλυκίσματα, τρόφιμα καὶ ἄλλα. Ἀνεδέξατο δὲ ἐκ τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας δύο πτωχὰ παιδάκια καὶ ἀνέλαβε πᾶσαν ἐν τῷ μέλλοντι προστασίαν αὐτῶν, σὺν τῇ παραλλήλῳ βοηθείᾳ τῶν γονέων των.

—Συμφώνως τῷ τελευταίῳ περὶ Ἱερατικῶν Σχολῶν νόμῳ τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως κατηρτίσθη ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος αὐτοῦ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, τακτικὰ δὲ μέλη αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου, οἱ κ. κ. Νικ. Ἐξαρχόπουλος καὶ Α. Ἀλιβιζᾶτος, τακτικοὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Κ. Δυοβουνιώτης προϊστάμενος τῆς Διευθύνσεως Θρησκευμάτων, Ἰωάννης Σκουτερόπουλος καὶ Γεωρ. Παλαιολόγου ἐκπαιδευτικοὶ Σύμβουλοι. Ἀναπληρωματικὰ δὲ μέλη τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου διορίζονται οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Πατρῶν, Μονεμβασίας Λακεδαίμονος, καὶ οἱ κ.κ. Μιχαὴλ Βολονάκης καὶ Γρηγόρ. Παπαμιχαὴλ τακτικοὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἰω. Κοτεάκος, τμηματάρχης τοῦ τμήματος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, Θ. Παρασκευόπουλος καὶ Δ. Σάρρος ἐκπαιδευτικοὶ Σύμβουλοι.

—Διὰ πράξεως τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κλπ. συγκροτεῖται ἡ ἐφορεία τῆς ἐν Ἄρτῃ Ἱ. Σχολῆς μὲ πρόεδρον αὐτῆς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἄρτης κ. Σπυρίδωνα καὶ μέλη τοὺς κ.κ. Θρασ. Εἰρήνην, πρωτοδίκην, Θεοχ. Ζοούτσινον, καθηγητήν, Δημήτρ. Μπαλτᾶν καὶ Ἠλίαν Καφφετζῆν, δικηγόρους.

—Τῇ 12 τρ. μ. ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως συνεκροτήθη μακρὰ σύσκεψις, καθ' ἣν συνεζητήθησαν ἅπαντα τὰ ζητήματα τὰ ἀπασχολοῦντα ἀπὸ 14ετίας τὴν Ἱεραρχίαν τῶν Νέων Χωρῶν ἀπὸ ἀπόψεως διοικητικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἰδίως. Ἡ σύσκεψις αὕτη ἐγένετο ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκεῖ παρουσίας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μιχαλακοπούλου, ὅστις προσκληθεὶς ὑπὸ ἐπιτροπῆς τῶν Ἀρχιερέων ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν Θεσ/νίκης Γενναδίου καὶ Σιδηροκάστρου Νεοφύτου εὐγενέστατα ἐδέχθη καὶ παρευρέθη εἰς ταύτην. Εἰς τὴν ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει γενομένην συγκέντρωσιν ἔλαβον μέρος οἱ Μητροπολῖται τῶν Νέων Χωρῶν Θεσσαλονίκης Γεννάδιος, Σερρῶν Κωνσταντῖνος, Σιδηροκάστρου Νεόφυτος, Ξάνθης Πολύκαρπος, Καστορίας Ἰωακείμ, Ἐδέσσης Κωνσταντῖνος, Βερροίας Πολύκαρπος, Κοζάνης Ἰωκείμ, Γρεβενῶν Νικόλαος, Σισανίου Ἀγαθάγγελος, Ἀρδαμερίου Καλλίνικος, Καμπανίας Διόδωρος, Νιγρίτης Κύριλλος, Γεννιτσῶν Σμάραγδος, Λαγκαδᾶ Γερμανὸς καὶ Τυρολόης Χρυσόστομος. Ἐπίσης ἐν τῇ συσκέψει ταύτῃ ἀντεπροσωπεύθησαν διὰ τῶν παρόντων καὶ οἱ λοιποὶ μητροπολῖται οἱ κωλυθέντες νὰ παραστῶσι διὰ λόγους ὑγείας καὶ ἄλλους. Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱεραρχίας τῶν Ν. Χωρῶν ἀνέπτυξεν εἰς τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τὴν ἀξιοθρήνητον, ὄντως,κατάστασιν τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Ν. Χωρῶν, τῶν ὁποίων ἀπὸ τοῦ 1912 μέχρι σήμερον δὲν ἔχει καθορισθῇ θέσις οὔτε ἀπὸ ἀπόψεως διοικητικῆς οὔτε ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς ἐξισώσεως μετὰ τῶν λοιπῶν Μητροπολιτῶν τῆς χώρας. Ἐν τέλει ἐπέδωκεν εἰς τὸν λακόπουλον σχετικὸν ὑπόμνημα. Ἐπίσης οἱ Μηκ. Μιχατροπολῖται ὑπέβαλον παράκλησιν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὅπως λάβῃ μέτρα ἐνισχύσεως τῶν θεσμῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου διὰ τῆς καταπολεμήσεως τῶν παρανόμων συμβιώσεων. Ἐζήτησαν τὴν λειτουργίαν ἱεροδιδασκαλείων εἰς τὰς Ν. Χώρας καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ)νίκης. Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος ἀφοῦ ἤκουσε μετὰ προσοχῆς τὰς ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν ἐκτεθείσας ἀπόψεις καὶ ἀνεγνώρισε τὸν δίκαιον αὐτῶν, ὑπεσχέθη νὰ εἰσηγηθῇ τὸ ζήτημα εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον καὶ ὑποστηρίξῃ τὰς δικαίας ἀπόψεις τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων Χωρῶν.

—Δι' **Ἐγκυκλίου αὐτοῦ ἀπὸ 13 τρ. μ.** ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος πρὸς τὰς Ἐπιτροπὰς τῶν Παρεκκλησίων (Ἀρχαιολογικῶν Μνημείων) τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὑπέμνησεν ὅτι δυνάμει τοῦ περὶ Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Νόμου ἅπαντες οἱ μέχρι τοῦ 1830 ἱδρυθέντες Ναΐσκοι θεωροῦνται ἰδιοκτησία τοῦ Κράτους, ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκωνται, καὶ ὅτι οἱ διαχειριζόμενοι τὰ Ἀρχαιολογικὰ ταῦτα Μνημεῖα ὑποχρεοῦνται οὐ μόνον νὰ περιποιῶνται καὶ συντηρῶσιν αὐτά, ἀλλὰ καὶ νὰ προβαίνωσιν εἰς τὰς ἀπαιτουμένας ἐπισκευὰς διὰ τυχὸν ἐπελθούσας βλάβας, κατόπιν ἀδείας πάντοτε καὶ ἐπιβλέψεως τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου, δαπάνῃ δὲ τῶν οἰκείων διαχειριστικῶν Ἐπιτροπῶν. Ἐπειδὴ ὅμως συνεπείᾳ παρεξηγήσεως καὶ μὴ πλήρους κατανοήσεως τοῦ Νόμου, ὡς πρὸς τὰς τοιαύτας ὑποχρεώσεις, πολλαὶ τῶν εἰρημένων Ἐπιτροπῶν προβαίνουσι αὐτοβούλως καὶ αὐθαιρέτως οὐ μόνον εἰς ἀσβεστοχρίσματα καὶ εἰς ἀκαλαισθήτους καὶ κακοτέχνους ἐπισκευάς, ζημιούσας τὴν ὅλην ἁρμονίαν τῶν κειμηλίων, ἀλλὰ καὶ εἰς σπουδαίας μεταβολὰς (ἄνοιγμα θυρίδων, ἀνακαινισμοὺς ἁγιογραφιῶν κλπ.) ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῆς ἐπισήμου ἁρμοδίας ἀρχῆς, διὰ τοῦτο ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ὑπομνήσας εἰς τὰς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὰς τὸν Νόμον καὶ τὰς ἐκ τούτου εὐθύνας καὶ βαρείας ποινάς, παρήγγειλεν ὅπως μεριμνᾶσι μὲν διὰ τὴν συντήρησιν, ἐπισκευὴν καὶ ἐξωραϊσμὸν τῶν παρεκκλησίων ἀπέχωσιν ὅμως ἐπιμελῶς πάσης αὐτοβούλου ἐνεργείας, ὑπ' ὄψει ἔχουσαι ὅτι ἡ σχετικὴ ἐργασία δέον νὰ ἐκτελῆται πάντοτε ἐν γνώσει καὶ ἀδείᾳ καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου, προκειμένου περὶ κειμηλίων οὐχὶ ἰδιωτικῶν ἢ κοινοτικῶν, ἀλλὰ Δημοσίων, ἀνηκόντων ὡς ἐθνικὴ περιουσία εἰς τὸ Κράτος.

—Τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον διὰ μακρᾶς αὐτοῦ ἐγκυκλίου ἑρμηνευτικῆς τοῦ τελευταίου Ν. Διατάγματος τῆς 13 Νβρίου 1927 «περὶ ἀποδόσεως τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων» ὑποδεικνύει τὰ καθήκοντα τῶν Ἡγ)λίων ὡς πρὸς τὴν σοβαρὰν ταύτην ἐνέργειαν καὶ τας συνεπείας ἃς θέλει συνεπιφέρει ἡ τυχὸν ἀμέλεια αὐτῶν. Καταλήγει ἡ ἐγκύκλιος συνιστῶσα εἰς τὰ Ἡγ)λια πρὸς ἀποφυγὴν ζημιῶν τῶν Μονῶν ἐκ κακῆς τυχὸν ἑρμηνείας τῶν διατάξεων τοῦ ὡς εἴρηται Ν. Διατάγματος, νὰ ἀπευθύνωνται πρὸ πάσης ἐνεργείας αὐτῶν καὶ διὰ τὰς τυχὸν ἀμφιβολίας εἰς ἃς ἤθελον εὑρεθῇ διὰ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν σχετικῶν ἄρθρων εἰς τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον (Γραφεῖον ἐκκαθαρίσεως Μοναστηριακῶν κτημάτων) καὶ ζητῶσι σχετικὰς ὁδηγίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤ)ΠΟΛΕΩΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Θεσσαλονίκης ἀπέθανεν ἐκεῖ τὴν παρελθοῦσαν Ἑβδομάδα ὁ Μητροπολίτης Γιαννιτσῶν καὶ Γουμενίτσης Σμάραγδος. Τῆς τελετῆς τῆς κηδείας αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ Παν. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, μετέσχον καὶ ἄλλοι Μητροπολῖται τῶν νέων χωρῶν παρευρεθέντες ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ἡ Μητρόπολις Γιαννιτσῶν καὶ Γουμενίτσης ἱδρύθη, ὡς γνωστόν, ἐσχάτως ὡς προσωρινὴ Μητρόπολις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν τῷ ἐν Καΐρῳ πατριαρχικῷ ναῷ ἐτελέσθη ἡ χειροτονία τοῦ εἰς μητροπολίτην Ἀξώμης ἐψηφισμένου ἀρχιμ. Νικολάου ἐν μέσῳ μεγάλης πλήθους συρροῆς. Κατὰ τὴν χειροτονίαν παρέστη ἐπίτηδες ἐλθὼν ἐκ Δαμασκοῦ ὁ μητροπ. Ἐπιφανείας τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας.

—Εἰς τὴν κοινότητα Σφάξ, τοῦ κλίματος τῆς Ἐκ-

κλησίας Ἀλεξανδρείας ἐπετράπη ὑπὸ τοῦ πατριάρχου νὰ ἑορτάσῃ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων κατὰ τὸ διωρθωμένον ἡμερολόγιον.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν ἵδρυσιν ἀραβογλώσσου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ πρὸς διδασκαλίαν τοῦ ἀραβογλώσσου εὐσεβοῦς λαοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, οἱ Λατῖνοι διέπραξαν τρεῖς τῶν κεκανονισμένων παραβάσεις : 1) Κατὰ τὴν μετάβασίν των εἰς τὸ Σπήλαιον τῆς Βηθλεὲμ εἰσήγαγον ἠλεκτρικὸν λαμπτῆρα. 2) Φέροντες ὡς συνήθως, τὸ Βρέφος, ἀφήνουσι τὸ λίκνον αὐτοῦ ἐπ' ὀλίγον ἐν τῷ ἀνήκοντι εἰς τοὺς Ἕλληνας Ἀστέρι, μετὰ δὲ τὴν τοποθέτησιν τοῦ Βρέφους ἐν τῇ φάτνῃ τὸ ἀφαιροῦσι. Τὴν φορὰν ταύτην ἄφησαν τὸ λίκνον ἐν τῷ Ἀστέρι. 3) Παρέτειναν τὰς μυστικάς των λειτουργίας τῆς ἡμέρας μέχρι τῆς ὥρας 5 1[4 μ. μ. ἀντὶ τῆς 4 παρὰ 1[4. Τὸ ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον διεμαρτυρήθη πρὸς τὴν Κυβέρνησιν πρὸς μὴ ἐπανάληψιν τῶν αὐθαιρεσιῶν τούτων. Διεμαρτυρήθησαν ἐπίσης καὶ οἱ Ἀρμένιοι διὰ τὴν παράτασιν τῶν μυστικῶν λειτουργιῶν. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου καὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἐπέτρεψε σοβαρὰν καὶ ὅλως ἀδικαιολόγητον καινοτομίαν, δυστυχῶς, εἰς βάρος του. Οὕτω κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν Λατίνων διὰ τῆς Πύλης τῆς Μεγάλης Βασιλικῆς καὶ τὴν μετάβασιν αὐτῶν εἰς τὸν ναόν των διὰ τῆς μικρᾶς θυρίδος, ἐπετράπη νὰ παραταχθῶσιν ἀστυνομικοὶ ἀντὶ ἑλλήνων μοναχῶν!

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ἡ ἐν Λύνν τῆς Ἀμερικῆς Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Ἑλληνίδων συντηροῦσα ἓξ ὀρφανὰ ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ Ὀρφανοτροφείῳ Βουλιαγμένης ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον δραχ. δέκα ὀκτὼ χιλιάδας.

—Ὁ πλοίαρχος τοῦ ἀτμοπλοίου «Βύρων» τῆς Ἐθνικῆς Ἀτμοπλοΐας τῆς Ἑλλάδος κ. Σιγάλας ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης δρχ. χιλίας ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε καὶ δολλάρια δέκα ἕξ καὶ 65% προερχόμενα ἐξ ἐράνου διενεργηθέντος ἐντὸς τοῦ πλοίου κατὰ τὸν εἰς Ἀμερικὴν πλοῦν ὑπὸ τοῦ Παν. Ἀρχιμανδρίτου Φωτίου Λαυριώτου Πορίχη, βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ Διακόνου Ἀρκαδίου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ» —Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν κ. κ. φοιτητῶν καὶ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ὅτι κατ' αὐτὰς ἄρχεται ἡ ἐκτύπωσις τῶν πανεπιστημιακῶν μαθημάτων τῆς Ἀπολογητικῆς, ἅτινα δημοσιεύονται ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἀπολογητικῆς κ. Γρηγορίου Παπαμιχαὴλ ἀντὶ χειρογράφου πρὸς χρῆσιν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας. Τὸ σύνολον τῶν μαθημάτων ἀπαρτισθήσεται ἐκ δύο τευχῶν. Πρὸς τὸ παρὸν ἐκδίδεται τὸ πρῶτον τεῦχος, τιμώμενον δρ. 100. Οἱ βουλόμενοι νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὸ δέον νὰ προκαταβάλωσι τὸ ἀντίτιμον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιτύπων ἔσται περιωρισμένος.

—Τὸ ἐν Πράγᾳ Γον διεθνὲς Γεωδαιτικὸν καὶ Γεωφυσικὸν συνέδριον (3 - 10 Σεπτ. 1927). Ἔκθεσις τῶν πεπραγμένων τῆς ὑπὸ τῆς γαιωδαιτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ κράτους ἀποσταλείσης εἰς τὸ συνέδριον Πράγας ἀντιπροσωπείας, ὑπὸ Γεωργίου Κ. Ἀθανασιάδου, καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς ἐν τῷ Ἐθν πανεπιστημίῳ καὶ προέδρου ἀντιπροσωπείας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ συνεδρίῳ Πράγας. Ἀθῆναι.

Νικολάου Π. Παπαδοπούλου, Πρωτοπρεσβυτέρου. Κληρικοὶ πολιτικοὶ κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν. Ἀθῆναι 1928 —Λίαν ἐνδιαφέρον πονημάτιον ἐν ᾧ ἐξιστορεῖται ἡ πολιτικὴ δρᾶσις ἱκανῶν ἐκ τῶν κληρικῶν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, συμβαλόντων οὐσιωδέστατα διὰ τῆς πολιτικῆς αὐτῶν περινοίας καὶ συνέσεως εἰς τὴν εὐόδωσιν τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ἀγῶνος.

«***Ἀλήθεια***».—Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἤρξατο ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἐκδιδόμενον ἐν Πάτραις νέον δεκαπενθήμερον χριστιανικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τοῦ θεολόγου κ. Ἀνδρ. Παπαγεωργακοπούλου. Σκοπὸν αὐτοῦ τὸ νέον περιοδικὸν ἔθετο τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν ὑπὸ λαϊκὸν χαρακτῆρα πρὸς διαφώτισιν τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος, τὴν ἐπὶ τῶν ἠθικῶν καὶ ἐκκλησ. ζητημάτων ὀρθόδοξον ἀντίληψιν καὶ τὴν παρακολούθησιν τῆς δράσεως τῶν προσηλυτιστικῶν ὀργανώσεων. Ἡ «Ἐκκλησία» εὔχεται θερμῶς ὅπως ὁ Κύριος εὐλογήσῃ τὸ ἔργον τῆς συμπαθοῦς συναδέλφου.

—«Ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγωγή».—Καὶ τοῦτο τὸ περιοδικὸν ἤρξατο τὸ πρῶτον ἐκδιδόμενον ἀπὸ τοῦ θέρους τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν Χαλκίδι ὑπὸ τοῦ αὐτόθι ἱεροκήρυκος κ. Χριστοφόρου Δεσύπρη. Καὶ ταύτης τῆς καλῆς συναδέλφου μετὰ συμπαθείας ἡ «Ἐκκλησία» παρακολουθεῖ τὸ ἔργον, εὐχομένη πᾶσαν εὐδοκίμησιν.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργοεπηκόου διακηρύττει ὅτι συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7870 ἔτους 1927 διαταγῆς τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἐκθέτει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐκποίησιν 10 ἐριφίων 15 ἀμνῶν γενησομένης τῆς δημοπρασίας ἐν Ἄργει τῇ 29 Ἰανουαρίου 1928 ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου Συμβολαιογράφου Ἄργους ἀρξαμένην τῇ 10 π. μ. καὶ λήγουσα τῇ 12 τῆς μεσημβρίας

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Γοργοεπηκόου τῇ 10 Ἰανουαρίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταναοῦ καὶ Ἱλαρίου προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινότητος Μικροβάλτου ἀγρῶν (κοινῶς ζευγάρη) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζιδανίου συγκειμένων ἐξ 80 - 90 περίπου στρεμμάτων. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Σερβίοις τῇ 20ῇ τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ καὶ ὥρᾳ 10 - 12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ «πλατείᾳ πλατάνων», ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σερβίων κ. Νικολάου Καρτσιώτη τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, καὶ τῶν ἀντιπροσώπων, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὑπ' ἀριθ. 1 ὅρους τῆς διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφον εὕρηται παρά τε τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ ὡς ἄνω Συμβολαιογράφῳ, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων.

Ἐν Ζιδανίῳ τῇ 5 Ἰανουαρίου 1928.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῷ Ἱερᾶς Μονῆς «ὁ Ἅγιος Γεώργιος» διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς (5οῦς) ἐνοικιάσεως τὰ ἐν Νέᾳ Ἐπιδαύρῳ κείμενα ἐλαιόδενδρα τῆς ἡμετέρας Μονῆς, γενησομένης τῆς δημοπρασίας τὴν 12ην Φεβρουαρίου ἔτους 1928 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην—12ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου Συμβολαιογράφου Νέας Ἐπιδαύρου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆς κωμοπόλεως Νέας Ἐπιδαύρου κατὰ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως ἡμῶν ἧς ἀντίγραφα εἰσὶ κατατεθειμένα εἴς τε τὸ Γραφεῖον τῆς κωμοπόλεως Νέας Ἐπιδαύρου τοῦ ἁρμοδίου Σ)φου καὶ τῆς Μονῆς. Ὡς πρώτην προσφορὰν ὁρίζομεν ἔλαιον ὀκάδας πεντήκοντα (50) ἐτησίως. Ἐν Ι. Μονῇ Φενεοῦ τῇ 17 Δβρίου 1927.

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Σταδίου 38, Ἀθῆναι